

oddílu I má zvláštní ustanovení, že závazky (dluhy) dlužníků, kteří měli dne 26. února 1919 své řádné bydliště jak v území Čsl. republiky tak i na území republiky Rakouské, nejsou v poměru k československému jejich věřiteli předmětem této úmluvy, t. j. že předpisů úmluvy nelze použiti na takové dluhy. V souzené věci jest však nesporně věřitelkou žalovaná banka v Praze, tedy československý věřitel a proto nelze na tento případ vůbec použiti úmluvy čís. 60/26, zejména § 46 (2) o nepřipustnosti exekučního vymáhání žalované bance pravoplatnými rozsudky přičtených pohledávek.

Čís. 9027.

Dlužník, jenž žádá za odklad exekuce na základě některého z ustanovení § 42 čís. 1—8 ex. ř., nemusí zvláště osvědčovati, že by mu výkonem exekuce byla způsobena nenahraditelná neb alespoň těžce napravitelná škoda; stačí, když v návrhu na odklad exekuce tvrdí, že nebezpečí tu jest, a jest na soudu, by podle celého stavu věci spravedlivě uvážil, zda navrhovateli skutečně hrozí nebezpečí takové újmy.

Při exekuci k vydobytí výživného jest nebezpečí podle § 44, první odstavce, ex. ř. opodstatněno již nemajetností vymáhajícího věřitele.

(Rozh. ze dne 13. června 1929, R II 220/29.)

Usnesením ze dne 23. února 1929 byla žalované straně k vydobytí vyživovacích příspěvků za měsíce listopad a prosinec 1928 a leden 1929 povolena exekuce zabavením a příkázáním k vybrání výsluženských požitků žalující strany. Oposiční žalobou domáhala se žalující strana zrušení této exekuce, ježto řečené výživné bylo již před povolením exekuce zapraveno. Návrh žalobcův na odklad exekuce až do pravoplatného rozhodnutí sporu s o u d p r v é s t o l i c e zamítl maje za to, že exekuce může býti vedena, aniž by s tím bylo pro žalobce spojeno nebezpečení majetkové újmy nenahraditelné nebo těžce napravitelné. R e k u r s n í s o u d povolil odklad exekuce. D ů v o d y: Žalovaná strana jest nemajetná. Nemohla by tudíž žalující strana dosíci zpět exekucí vymáhané výživné, a nemohla by se na dítěti hojiti, kdyby v případě jeho úmrtí vyživovací povinnost žalobcova odpadla. Žalobce není povinen platiti více než podle exekučního titulu má platiti, a není proto rozhodujícím, že by žalobce v případě přeplacení dluhu měl právo k započtení. Zákonné podmínky pro povolení odkladu exekuce jsou splněny.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Dovolací rekurs není opodstatněn, a to již podle správných důvodů rekursního soudu, k nimž se podotýká vzhledem k vývodům dovolacího rekursu ještě toto: Námitkou stěžovatelky, že srážkou z příjmů exekuta nebylo vymáhané výživné přeplaceno, nýbrž že dlužník naopak vymá-

hající věřitelce ještě značnou částku dluží, nelze se v tomto řízení obírat, jelikož vyřešení této otázky jest předmětem sporu zahájeného k opoziční žalobě. Neprávem se stěžovatelka dále domnívá, že tu nejsou předpoklady pro povolení odkladu exekuce již proto, že žalobce listinami neosvědčil správnost svých tvrzení o hrozícím nebezpečení nenahraditelné nebo těžce napravitelné majetkové újmy. Dlužník, jenž žádá za odklad exekuce na základě některého z ustanovení § 42 čís. 1—8 ex. ř., nemusí zvláště osvědčovat, že by mu výkonem exekuce byla způsobena nenahraditelná neb alespoň těžce napravitelná škoda; stačí, když v návrhu na odklad exekuce tvrdí, že nebezpečení (§ 44 první odstavec ex. ř.) tu je, a je na soudu, by podle celého stavu věci spravedlivě uvážil, zda navrhovateli skutečně nebezpečí takové újmy hrozí (viz sb. n. s. čís. 1760). Žalobce takovéto skutečnosti v návrhu tvrdil a rekursní soud správně vyložil, že tu taková možnost ohrožení jest. Pokud stěžovatelka míní, že odklad exekuce neměl býti povolen, poněvadž jí hrozí, nebude-li výživné dále sráženo z pensijních požitků žalobcových, nebezpečí, že nedosáhne uspokojení svých vyživovacích nároků, jest uvést, že tvrzená újma z odkladu na straně vymáhající věřitelky mohla by býti jen důvodem, by povolení odkladu exekuce bylo učiněno závislým na zřízení jistoty dlužníkem, ale tohoto návrhu stěžovatelka neučinila. Ostatně není žalovaná jako vymáhající věřitelka odkladem exekuce, povolené zabavením a přikázáním k vybrání pensijních požitků žalobcových ani ohrožena v uspokojení své pohledávky na výživné, poněvadž exekuční úkony již provedené, tedy zabavení pensijních požitků, trvají při odkladu exekuce dále a zůstává stěžovatelce i pro budoucnost zachován majetkový základ, ze kterého dojde uspokojení.

Čís. 9028.

Ručení za škodu provozem silostrojů (zákon ze dne 9. srpna 1908, čís. 162 ř. zák.).

Osobami uvedenými na konci prvního odstavce § 4 zák. jsou, kdož použijí silostroje při výkonu své služby nebo příkazu.

(Rozh. ze dne 13. června 1929, Rv II 778/28.)

Auto, náležející H-ovi a řízené V-em, sřítlo se do potoka, při čemž byl žalobce poraněn. Žalobní nárok na náhradu škody proti H-ovi a V-ovi opřel žalobce o to, že byl zaměstnancem V-ovým a že se účastnil jízdy z příkazu žalovaných. Procesní soud první stolice neuznal žalobní nárok co do důvodu po právu, odvolací soud napadený rozsudek potvrdil.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Žalobce opřel žalobu jednak o ustanovení zákona ze dne 9. srpna 1908, čís. 162 ř. zák. o ručení z provozování silostrojů, jednak o usta-